

om, er formentlig dette, at man faar at vide, om Regeringen agter at tage denne Sag op og fremme den i den nærmeste Tid. Dertil kan jeg da svare, at det er mit Ønske, at denne Sag snarest muligt kan blive fremmet, og jeg skal gøre alt, hvad jeg formaar, for at der kan komme Forslag frem endnu i denne Samling angaaende en Procesreform. Jeg haaber, at jeg herved har fjernet den Ængstelse, den ærede Ordfører havde, for at Sagen skulde dø hen igen. Derom er der slet ikke Spørgsmaal, og det er tillige min Tro, at det sidste Kommissionsarbejde er af en saadan Beskaffenhed, at det nu maa kunne finde sin Afgørelse, under hvilken Form man skal skride til en Forandring af de bestaaende Love angaaende vor Proces saavel i civile som kriminelle Sager, om man skal gaa saa vidt, som Kommissionens Forslag angiver, eller om man skal nøjes med mindre. Men man er i hvert Tilfælde naaet et væsentligt Stykke frem til at faa bragt dette store og vanskelige Spørgsmaal ud af Verden.

Den ærede Ordfører fremdrog forskellige andre Ting i Forbindelse med den foreliggende Sag — jeg finder ikke Grund til at komme nærmere ind derpaa — navnlig da med Hensyn til den militære Strafferechtspleje. Der er jo tidligere, saa vidt jeg mindes, blevet henvist til, at en Reform, der vanskelig lod sig gennemføre, før man havde faaet anvist Vejen, som man vilde gaa med Hensyn til den borgerlige Procesmaade og havde faaet et Grundlag at stille sig paa i saa Henseende. Dette turde altsaa nu komme til at foreligge i en ikke altfor fjern Fremtid, og saa vil man ganske sikkert kunne tage det andet Spørgsmaal op; jeg erkender, at ogsaa der kan der være adskilligt at reformere.

Ordføreren for Forespørgerne (*Svend Høgsbro*): Der ligger naturligvis noget i den ærede Ministers Udtalelse, det nemlig, at vi tør tro, det er hans Agt at komme med de Forslag, der her er Tale om, i Løbet af indeværende Samling. Men alligevel er derved at bemærke: For det første, at dermed er i og for sig ikke Forespørgselen besvaret, thi Forespørgselen gik ud paa — den ærede Minister har ikke forklaret os, hvori det uheldige ved Udtrykket laa — *hvorfor* Forslaget ikke var kommet før. Den højtærede Minister har jo af, hvad jeg sagde før, erfaret, at vi havde berettiget Grund til at vente, at det vilde være kommet før, at det vilde være kommet ved Samlingens Begyndelse. Derpaa har

den højtærede Minister intet Svar givet. Og med Hensyn nu til den Anvisning paa Fremtiden, som den højtærede Minister giver, vilde jeg gerne, meget gerne fæste al den Lid til den højtærede Ministers Ord, som jeg er i Stand til, men jeg kan ikke glemme i dette Øjeblik, at vi tidligere have faaet et Tilsagn fra den højtærede Ministers Side — afset fra de Ting, jeg nævnte før — som giver os Anledning til at tvivle noget paa, at den højtærede Minister er saa hurtig i Vendingen, som vi i dette Tilfælde vilde sætte megen Pris paa, han var. Jeg sigter herved til en Udtalelse, som kom fra den højtærede Minister som Finansminister den 20de December 1897, og som findes i Folketingstidenden for 1897, Sp. 1386. Det drejede sig der om Statsrevisionens Betænkning; under dens Behandling fremkom der et Ordskifte, dels mellem Ordføreren, det ærede Medlem for Københavns Amts 3dje Valgkreds (Oscar Hansen), og den højtærede Minister dels mellem denne og mig, om de vestindiske Forhold. Vi have jo haft Lejlighed baade den Gang og senere til at komme tilbage til de Ord, den noget flotte Maade, tør jeg maaske sige, hvorpaa den højtærede Minister tog dette Spørgsmaal, som han jo ogsaa senere har taget mærkelig let paa, navnlig mærkeligt i Forhold til den Udtalelse, som da kom, og som jeg nu vil tillade mig at citere. Efter at den højtærede Minister først havde sagt, at han med Hensyn til disse Udgifter Afholdelse stod med samme Hjemmel, som hans Forgænger — uden imidlertid at sige hvilken Hjemmel det var — saa fortsatte den ærede Minister: „Imidlertid vil Spørgsmaalet om Ordningen af de vestindiske Forhold ikke komme frem i indeværende Samling“ — det var jo den 20de December 1897 — „dertil har jeg ikke fundet tilstrækkelig Grund, men jeg erkender, at det er et Spørgsmaal, der som sagt ikke kan hvile, men maa fremdrages i en nær Fremtid“. Desuagtet have vi til Dato ikke set noget som helst fra den højtærede Ministers Side om denne Sag. Og denne Udtalelse kommer i dobbelt mærkelig Belysning ved de Udtalelser om samme Sag, som den højtærede Minister fremsatte i Fjor ved Finanslovens første Behandling; jeg skal ikke komme tilbage dertil, men de gik jo ud paa, at der var i og for sig ikke noget videre at sige om den Ting, vi maatte finde os i ligesom andre Lande at give temmelig store Beløb ud til vore Kolonier o. s. v. Jeg nævner kun dette for at belyse Betydningen af en saadan Udtalelse fra den højtærede Ministers Side